

Dosar nr. 377/36/2014

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

SECȚIA A II-A CIVILĂ,

DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR.190/CA

Ședința publică din data de 05 noiembrie 2014

S-a luat în examinare acțiunea formulată în contencios administrativ de reclamantul PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, cu sediul în Constanța, b-dul Tomis nr.51, județul Constanța, în contradictoriu cu pârâtul

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, cu sediul în București, Piața Valter Mărăcineanu nr.133, sector 1, având ca obiect

anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică răspunde av. [...] pentru reclamant, în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar, lipsind pârâtul. Procedura de citare este legal îndeplinită, conform dispozițiilor art.155 și următoarele din (N) Cod de procedură civilă.

Acțiunea este motivată și timbrată cu taxa judiciară de timbru de 50 lei.

În referatul asupra cauzei greșierul de ședință evidențiază obiectul cauzei, stadiul procesual. Învederează că pârâtul a depus la dosar întâmpinare prin care

invocă excepția netimbrării acțiunii și formulează apărări.

Avocatul reclamantului invocă decăderea pârâtei din dreptul de a mai depune întâmpinare, având în vedere că nu a fost în termenul prevăzut de lege ci

după două termene de judecată.

Precizează că nu are probe de administrat și alte excepții de invocat.

Curtea constată că pârâtul a depus întâmpinarea după termenul procedural stabilit de lege, motiv pentru care, constată pârâta decăzută din dreptul de a mai

depune întâmpinare.

De asemenea constată că acțiunea este legal timbrată, că nu mai sunt probe

de administrat, motiv pentru care acordă cuvântul părții prezente asupra

excepției

invocate de acesta și pe fondul cauzei.

Avocatul reclamantului solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Consideră că Primarul Municipiului Constanța nu trebuia sancționat. Când timp s-au constatat de către pârât deficiențe la RATC, entitate cu personalitate

juridică în subordinea Consiliului Local Constanța, consideră că ar fi putut fi sancționat cu sancțiunea amenzii sau cu avertisment consiliul local Constanța ori regia autonomă.

Învederează că într-adevăr în inventarul RATC Constanța este un deficit de autobuze transport public cu adaptare pentru persoane cu dizabilități locomotorii și

30% din autobuzele din inventarul regiei autonome nu au facilități pentru 2 transportul persoanelor cu astfel de dizabilități, dar acestea nu sunt scoase uzual pe traseu.

Curtea apreciază că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei și o reține pentru deliberare și pronunțare.

C U R T E A

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față.

Din actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Prin cererea formulată la data de 17.06.2014 și înregistrată pe rolul Curții de

Apel Constanța sub nr.377/36/2014, Primarul Municipiului Constanta a contestat

Hotărârea nr.251/30.04.2014 emisă de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

În motivarea contestației, reclamantul a arătat că la data de 02.06.2014 a primit la Primăria Municipiului Constanța adresa de înaintare a Hotărârii nr.251/30.04.2014 prin care Primarul Municipiului Constanța a fost sancționat cu

amendă de 1.000 lei în baza art.26 alin.1 din OG 137/2000. Învederează

că CNCD

s-a autosesizat pe data de 17.07.2012, luând astfel naștere dosarul nr.4A/2012 cu

privire la faptul că pe raza Municipiului Târgu Mureș circulă microbuze și autobuze învechite ce nu pot fi utilizate de persoanele cu dizabilități locomotorii,

ulterior această autosesizare extinzându-se asupra tuturor municipiilor din întreaga

țară. Urmare a acestei autosesizări, CNCD a purtat o corespondență cu RATC

Constanța care a comunicat că deține pe raza teritorială a municipiului Constanța

autobuze conforme cu nevoile persoanelor cu dizabilități locomotorii în procent de peste 70%.

Reclamantul a invocat excepția lipsei calității procesual pasive a Primarului Municipiului Constanța și excepția prescrierii dreptului de a emite hotărârea Consiliului.

În motivarea excepției lipsei calității sale procesuale, reclamantul a arătat că

Hotărârea CNCD vizează activitatea R.A.T.C. Constanța din perspectiva dispozițiilor art.10 lit.g din OUG nr.137/2000; R.A.T.C. este o regie autonomă în

subordinea Consiliului Local Constanța, cu personalitate juridică proprie, având

atât capacitate de folosință, cât și de dispoziție și care prin obiectul său de activitate este singura autoritate publică ce oferă servicii publice de transport în

comun. Față de acestea, consideră reclamantul că cea care are calitate procesuală

în cauză este RATC Constanța, care este responsabilă cu asigurarea transportului

public și care, prin obiectul său de activitate, are responsabilitatea să asigure

transportul public pentru toate categoriile de persoane, inclusiv cele cu dizabilități

locomotorii. De altfel, din aceleași considerente a formulat și cerere de

chemare în

garanție a RATC Constanța.

Reclamantul a invocat și excepția prescrierii dreptului de a emite Hotărârea CNCD, în raport de dispozițiile art.20 alin.7 din OUG nr.137/2000 rep, respectiv

în raport de data autosesizării și data emiterii Hotărârii.

În acest sens, reclamantul a susținut că, potrivit disp art.20 alin.7 din OG 137/r/2000, „Hotărârea Consiliului Directoral de soluționare a sesizării se adoptă

în termen de 90 de zile de la data sesizării”. 3

Consideră reclamantul că, având în vedere că CNCD s-a autosesizat pe data

de 17.07.2012 și hotărârea ce face obiectul prezentei acțiuni a fost emisă pe data

de 30.04.2014, la aproape 2 ani de la data sesizării, termenul de soluționare impus

de dispozițiile art.20 alin.7 a fost mult depășit, împlinindu-se astfel termenul de

prescripție a dreptului de a emite hotărârea de consiliu.

Pe fondul cauzei, reclamantul arată că Primăria Municipiului Constanța, Consiliul Local al Municipiului Constanța și Primarul Municipiului Constanța sprijină în mod continuu persoanele cu nevoi speciale și au un rol important în

ajutorarea persoanelor nevoiașe.

În acest sens, reclamantul face trimitere al programul de „Ajutoare pentru Batrâni” care se desfășoară de mai bine de 8 ani, la Proiectul „Baba Novac” - Case

pentru tineri - în care au fost construite aproximativ 1400 de locuințe ieftine pentru

tineri și la Proiectul Henri Coandă - Cartier Social cu aproximativ 800 de unități

locative, acest ultim proiect fiind singurul din țară, în cadrul acestuia fiind sprijinite în exclusivitate persoanele nevoiașe și cu dizabilități.

Învederează reclamantul că, într-adevăr, în cadrul parcului auto al RATC nu

există un procent de 100% în ceea ce privește dotarea mijloacelor de transport

pentru facilitarea accesului persoanelor cu dizabilități, dar procentul de peste 70% care se regăsește în Municipiul Constanța este unul dintre cele mai mari din țară și există proiecte de mărire a acestui procent în perioada imediat următoare. Având în vedere această situație, consideră reclamantul că amenda aplicată este excesivă, iar scopul Hotărârii 251/2014 a CNCD poate fi atins și cu aplicarea unui avertisment.

Pentru aceste motive, solicită admiterea contestației și exonerarea reclamantului de la plata amenzii, iar, în subsidiar, înlocuirea cu avertisment a acestei sancțiuni.

În drept, a invocat dispozițiile art.27 alin.7 din OUG nr.137/2000 și art.10 alin.1 teza a II-a din Legea nr.554/2004.

În susținerea cererii, reclamantul a atașat, în copie, hotărârea contestată și adresa nr.7651/05.11.2013 a RATC Constanța transmisă CNCD ca răspuns la adresa nr.6624/17.10.2013.

Reclamantul a formulat cerere de chemare în garanție împotriva RATC Constanța, cerere respinsă ca inadmisibilă prin încheierea din data de 10 septembrie 2014.

Prin întâmpinare, pârâtul a solicitat conexarea prezentei cauze la dosarul nr.630/46/2014 aflat pe rolul Curții de Apel Pitești, arătând că pârâtul s-a autosesizat inițial împotriva Primarului Municipiului Târgu Mureș în ceea ce privește neasigurarea condițiilor de transport legal, prin mijloacele de transport în comun, a persoanelor cu dizabilități motorii, însă ulterior sesizarea a fost extinsă asupra mai multor primari de municipii.

Urmare comunicării hotărârii CNCD nr.251/30.04.2014, primarii mai multor municipii au investit instanțele de judecată cu acțiuni având ca obiect unic

anularea hotărârii CNCD nr.251/30.04.2014 emise în dosarul nr.4A/2012, formându-se astfel mai multe dosare pe rol instanțelor de judecată în țară. Considerând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.139 NCPC,

prima

instanță competentă legal investită cu soluționarea acțiunii în anularea hotărârii 4

CNCD nr.251/30.04.2014 este Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de

contencios administrativ și fiscal, solicită admiterea excepției de conexare. Prin încheierea din 08 octombrie 2014 a respins excepția de conexitate a prezentei cauze față de dosarul nr.630/46/2014 aflat pe rolul Curții de Apel Pitești

– Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, formulată de pârât.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate și în raport de probele administrate în cauză, Curtea constată că acțiunea este nefondată.

Prin Hotărârea CNCD nr.251/30.04.2014 reclamantul a fost sancționat, în temeiul art.26 alin.1 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor

formelor de discriminare, cu amenda în sumă de 1.000 lei pentru săvârșirea

contravenției prevăzute de art.10 lit.g, h și art.15 din același act normativ, respectiv neasigurarea condițiilor de transport pentru persoanele cu dizabilități locomotorii.

Potrivit art.1 din Legea nr.554/2004, „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei

cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru

anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.”

Având în vedere că actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate,

partea care se consideră vătămată prin emiterea lui trebuie să răstoarne această

prezumție, dovedind totodată încălcarea dreptului sau interesului legitim afirmat.

În cauză, reclamantul nu a contestat situația de fapt reținută de pârât, respectiv existența pe teritoriul Municipiului Constanța a unor mijloace de

transport în comun care nu au fost adaptate pentru transportul persoanelor cu dizabilități locomotorii.

Disp. art.2 alin.1 din OG nr.137/2000 definesc discriminarea ca fiind orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

De asemenea, alin.4 prevede că orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.

Fapta reținută în sarcina reclamantului reprezintă un comportament pasiv constând în încălcarea art.22 din Legea nr.448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap care prevede că „Autoritățile administrației publice locale au obligația să ia următoarele măsuri specifice în

vederea asigurării transportului în comun al persoanelor cu handicap: 5

a) să achiziționeze mijloace de transport în comun adaptate;

b) să adapteze mijloacele de transport în comun aflate în circulație în

limitele

tehnice posibile, conform reglementărilor în vigoare;

c) să realizeze, în colaborare ori în parteneriat cu persoanele juridice, publice

sau private, programe de transport al persoanelor cu handicap.”

În atare situație, se justifică în cauză calitatea reclamantului de subiect activ

al contravenției, calitate ce nu se confundă cu calitatea procesuală, aceasta din

urmă conferind persoanei dreptul de a sta în proces în calitate de reclamant sau

pârât.

În ceea ce privește prescripția invocată, se reține că la momentul sesizării Consiliului cu fapta de discriminare OG nr.137/2000 nu reglementa

prescripția

aplicării sancțiunii contravenționale, astfel că erau aplicabile normele generale

cuprinse în OG nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, respectiv art.13 din acest act normativ care stabilește un termen de prescripție de 6 luni

pentru aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale. De asemenea, la alin.2 se

prevede că „În cazul contravențiilor continue, termenul prevăzut la alin. (1) curge

de la data încetării săvârșirii faptei. Contravenția este continuă în situația în care

încălcarea obligației legale durează în timp.”

Curtea apreciază că, față de dispozițiile menționate, obligația impusă Colegiului director al CNCD prin art.20 alin.7 din OG nr.137/2000 - de adoptare a

hotărârii în termen de 90 de zile de la data sesizării – nu poate fi interpretată în

sensul că reglementează un termen de prescripție derogator de la dreptul comun în

ceea ce privește aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale în materie de

discriminare, ci constituie doar un termen de recomandare pentru emiterea

hotărâri.

Mai mult, dat fiind caracterul continuu al contravenției, un eventual termen de prescripție nu ar putea să curgă decât de la momentul încetării săvârșirii faptei,

situație ce nu se verifică în cauză nici la momentul soluționării acesteia.

Pe fondul problemei, Curtea consideră că împrejurarea că o parte din mijloacele de transport în comun care circulă pe teritoriul administrativ al Municipiului Constanța (în proporție de 70%) respectă condițiile necesare pentru

persoanele cu dizabilități nu este de natură a înlătura răspunderea reclamantului

care este ținut să ia măsuri pentru adaptarea tuturor mijloacelor de transport în

comun la nevoile persoanelor cu dizabilități locomotorii.

De asemenea, preocupările administrației privitoare la situația persoanelor nevoiașe nu constituie argumente legale pentru înlăturarea răspunderii reclamantului, având în vedere omisiunea de a lua măsurile impuse de art.22 din

Legea nr.448/2006.

În ceea ce privește proporționalitatea sancțiunii în raport de fapta săvârșită, se constată că nivelul amenzii este unul redus, iar gravitatea faptei nu permite

înlocuirea acestei amenzi cu sancțiunea avertismentului.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de reclamant sunt nefondate, urmează a respinge acțiunea ca atare. 6

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Respinge acțiunea formulată în contencios administrativ de reclamantul PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, cu sediul în Constanța, b-dul Tomis nr.51, județul Constanța, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, cu sediul în București, Piața Valter Mărăcineanu nr.133, sector 1, ca nefondată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Recursul se va depune la Curtea de Apel Constanța, sub sancțiunea nulității,

în condițiile prevăzute la art.83 alin.3 și art.84 din același cod.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 05 noiembrie 2014.